

Թ Ա Խ Ի Ծ

ԼԵԻՈՆ ՄԱՆՈՒԷԼԵԱՆՑԻ

Սիրտ չը կայ վերաս, թանկագի՛ն ընկեր,
Մասնակից լինեմ քո ուրախութեան.
Հոգիս տխուր է. մըռալլ խորհուրդներ
Պաշարել են ինձ, և իմ վիշտ, ցաւեր
Հեջ չ'ունին գարման:

Մի նայիլ, հոգեակ, ծիծաղիս վերան.
Փըպիտ է գէմքիս, բայց այս կըրծքի տակ
Եթէ նայէիր... այնտեղ անսահման
Խորին տառապանք, այնտեղ բարկութեան
Բորբոքող կըրակ:

Կ'ուզեմ իմանալ թէ ի՞նչ է պատճառ
Իմ լուռ թախծութեան, իմ դառն ցաւերի.
Նոքա անթիւ են, ընկեր, անհամար.
Նոցա պատմելու չը կայ մի հընար,
Ընկեր սիրելի:

Ինչպէս չը ցաւես, երբ ցելս է ձրգաւծ
Մնվեհեր հոգու առաքինութիւն,
Եւ իդէալներն քո շուրջ խորտակած
Եւ ողորմելի բեկորներ դարձած,
Ինչպէս հընութիւն:

Ինչպէս չը ցաւեո, երբ ազնիւ սրբոներն
Այստեղ յուսաբեկ թխ վախ են քաշում,
Մինչ այնտեղ անսիրտ խեղկատակներն,
Պարծենկոտ, յանդուգն մեծամիտներն
Յընծում են, հըրճւում:

Ինչպէս չը պայթես, երբ խօսքը սիրոյ
Եւ եղբայրական անկեղծ յորգորանք,
Առաքելական քարոզը լուսոյ
Մընում են միայն լոկ «ձայն բարբառոյ»
Անպատումն ամայի, անկեանք:

Համեստ աշխատանք—ծաղրանքի մատնւած.
Յարգանք, պատկառանք—տըրւած մոռացման.
Լըքտի՛ կըրքերըն յոսպարէզ ելած,
Առողջ մարմինը նեխւած, քայքայւած
Եւ հասած անկման...

Ո՞ւր է անխարդախ, անկաշառ այն սէրն,
Որով տոգորւած՝ Նա խաչ բարձրացաւ.
Ո՞ւր անհետացան Նորա քարոզներն,
Ինչո՞ւ լուսաւոր Նորա պատկերն
Հանգաւ, մարեցաւ:

Օ՛հ, բա՛ւ է, ընկեր, ինձ մի՛ չարչարիլ.
Իմ դառն ցաւերին էլ չը կայ վախճան.
Ինչպէս Մեծն Ովկեան, նոքա չեն քամւիլ,
Մինչև գերեզման նոքա չեն հատնիլ,
Ազնի՛ւ բարեկամ: